

Gönül İklimi

— Nezahat KAYA · 03 Nisan 2017

Gönül İklimi

Kadim bir durgunluğu sessizce karşılayan
Vakt-i merhun ikindi ben yorgun gün acele
Hazan bahçelerinin tutup nabzını sayan
Yılların telaşıyla ömür kapılmış yele

Bakışın membasına yerleşen asil gölge
Nazarı kadar derin sahne çöl veya zülâl
Ruhumun sığınağı gönlümdeki yörünge
Süzülür yol üzeri hislerim kadar doğal

Ben ki; dünya üstünde cahil gezen sersefil
Desem, kendi kendime "olduğun kadar varsın
Sen kendi himmetinde büyüemeyen gafil
Emeklediğın yerde icabetin kadarsın"

Dört mevsim yedi iklim gönül asi, aheste
Hakikat; gökkuşağı göğsümü daraltıyor
Sadağımda efkârım dilimde mahur beste
Güneşe sırtı veren kalp lütufı atıyor

Müptela bir yaşamın özlemi damla damla
Her geceden şafağa yıldız düşer şulesiz
Melal denizlerinde halsiz savrulan kumla
Çekilirim bir göle... Hayat geçmez çilesiz

Şakağımda ağırlar beden gençlikten yoksun
İçte demlenen bir ah, dilde asılı eyvah
Güvercin ürkekliği ziyadesiyle yoğun
Yürek nelere vakıf bundan ötesi salah.

Yaşamak varsa serde umutlar yol arkadaşım
İsterim ki hayırla yad olsun yeni yaşım...

Nezahat YILDIZ KAYA